

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2024, č. j. OAM-975/ZA-ZA12-D07-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2024, č. j. OAM-975/ZA-ZA12-D07-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Lotyšská republika.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a jeho odůvodnění nedostatečné, neboť žalovaný dovodil nepřípustnost žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by však uvedl cokoli k jejímu meritmu, resp. k obavám žalobce z návratu do domovského státu, potažmo z vycestování do Lotyšska. Žalovaný nereflektoval důvody podání žalobcovy žádosti, ani se nezabýval otázkou, zda žalobce v souvislosti s vycestováním do Lotyšské republiky necítí obdobné nebezpečí, které mu hrozí při vycestování do domovského státu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Podle vyjádření žalovaného neuvedl žalobce žádný konkrétní důvod, pro který by se nemohl vrátit do Lotyšska. Pouze sdělil, že bych chtěl zůstat v ČR. Žalovaný uvedl, jakými kritérii podle Dublinského nařízení se při vydávání napadeného rozhodnutí řídil, přičemž podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení je k řízení o žalobcově žádosti příslušná právě Lotyšská republika, která svou příslušnost uznala a jejíž azylový systém nevykazuje žádné nedostatky. K meritornímu posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaným nemohlo dojít, neboť k němu je příslušné Lotyšsko. Závěrem žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 24. 7. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 29. 7. 2024 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti a byl s ním proveden pohovor. Sdělil, že dne 13. 3. 2022 odletěl z Taškentu do Lotyšska, kde šest měsíců pracoval a disponoval přitom oprávněním k pobytu platným do 20. 6. 2023. Z důvodu nízké mzdy přicestoval dne 16. 9. 2022 do ČR. Mimo jiné uvedl, že je zdravý, ženatý a má dvě děti žijící v X. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl spor se sousedem v X, který je zetěm X prezidenta. Soused žalobce zbil železnou tyčí, v důsledku čehož strávil žalobce 15 dnů v nemocnici. Soused poté vnikl do domu žalobce, kde odcizil dokumenty, které zfalšoval, a neprávem si tak přivlastnil žalobcův obchod a automobil. Tím žalobce přišel o živobytí. Kvůli vazbám žalobcova souseda na X prezidenta neposkytla policie žalobci pomoc. Žalobce se ve vlasti obává zatčení. Rovněž jeho rodiče, kteří jsou v důchodovém věku, potřebují žalobcovu finanční podporu k pokrytí nákladů na životní potřeby. Žalobce uvedl, že se snažil legalizovat si v ČR pobyt, což se mu nedařilo. Proto přišel požádat o azyl. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

zjistil, že žalobce je držitelem pobytového oprávnění č. UA2071032 vydaného Lotyšskou republikou s platností do 20. 6. 2023, a proto zaslal dne 19. 8. 2024 žádost České republiky Lotyšsku o přijetí žalobce zpět v souladu s čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. V reakci na tuto žádost zaslala lotyšská strana přípis doručený žalovanému dne 3. 9. 2024, kterým Lotyšsko souhlasilo s přijetím žalobce, a to podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Žalovaný si následně jako podklad rozhodnutí obstaral Informaci OAMP – Lotyšsko – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, ze dne 20. 6. 2023 (dále jen „Informace OAMP“). Žalobce byl následně předvolán na pohovor k žádosti na 1. 10. 2024, na který se však nedostavil. Dne 31. 10. 2024 byl s žalobcem proveden pohovor, v rámci kterého uvedl, že v Lotyšsku pobýval od 11. 3. 2022 do 16. 9. 2022. Poté odcestoval, neboť jeho spolubydlící, krajan, telefonoval s žalobcovým sousedem do X a poskytoval mu informace o žalobci. Jiné problémy, než se spolubydlícím z X, žalobce v Lotyšsku neměl. Pokud by v Lotyšsku neměl tohoto spolubydlícího, odcestoval by tam. Žalobce má v Bulharsku bratrance, jiné rodinné příslušníky žijící na území EU nemá. Téhož dne byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přičemž jejich doplnění žalobce nenavrhoval.

6. Dne 5. 11. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž bylo řízení o žádosti žalobce podané v ČR zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení jeho žádosti je Lotyšská republika. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval otázkou příslušnosti ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle pravidel zakotvených v Dublinském nařízení v čl. 3 a čl. 7-12. Žalovaný shledal, že v případě žalobce je nutné vycházet z kritéria podle čl. 12 Dublinského nařízení, neboť ke dni 24. 7. 2024, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, byl žalobce držitelem pobytového oprávnění vydaného Lotyšskou republikou, které bylo platné do 20. 6. 2023, tedy jeho platnost skončila před méně než dvěma roky. Lotyšská strana uznala svou příslušnost. Dále se žalovaný zabýval skutečností, zda v Lotyšské republice existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, a to konkrétně na straně 5 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z Informace OAMP, ze které je podle něj zřejmé, že Lotyšská republika má propracovaný azylový systém, a to od prvostupňového řízení až po případný následný soudní přezkum. Dále konstatoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Lotyšské republice. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Lotyšské republiky. Zdůraznil, že Lotyšská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Lotyšská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Lotyšská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Žalovaný se rovněž zabýval možností aplikace čl. 17 Dublinského nařízení a v této souvislosti hodnotil ekonomické a sociální vazby žalobce na ČR, nenalezl humanitární důvody, které by vyplývaly z rodinných nebo kulturních důvodů, pro které by

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

čl. 17 Dublinského nařízení aplikoval. Uzavřel, že dle čl. 18 Dublinského nařízení je Lotyšsko povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

V.

Právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).
9. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

10. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
11. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
12. Podle čl. 12 odst. 4 první věty Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

13. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde nejsou žalobní námitky blíže specifikovány, tam se k nim zdejší soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině.
14. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená v průběhu správního řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce byl v minulosti držitelem pobytového oprávnění vydaného Lotyšskou republikou a že lotyšská strana akceptovala přijetí žalobce. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. K tomu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s relevantní právní otázkou příslušnosti členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil (tedy zejména čl. 12), a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal. Soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o tom, že na základě kritéria daného článkem 12 Dublinského nařízení, je k vyřízení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany příslušná Lotyšská republika, dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil. V postupu žalovaného nenalezl soud žádný deficit. Obecné námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné.
15. Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení je jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného státu nebrání systémové nedostatky (viz čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení), musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Na základě takto shromážděných podkladů tedy musí žalovaný správní orgán učinit úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků v konkrétní zemi. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18: *„úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Tyto závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22: „v rámci dublinského systému nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému (resp. z hlediska srovnatelných závazků ostatních zemí dublinského systému, které nejsou právními předpisy Společného evropského azylového systému v té či oné míře vázány), že by zde v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011, N. S. a M. E., C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865; ze dne 14. listopadu 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740 a ze dne 10. prosince 2013, Abdullahi, C-394/12; EU:C:2013:813 a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. ledna 2011 ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. listopadu 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12), a to ať již přímo v této zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo - z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu.“

16. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28 plyne, že „v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry. Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“ Nadto je ze správního spisu, resp. z Informace OAMP zřejmé, že Lotyšská republika má propracovaný azylový systém, a to od prvostupňového řízení až po případný následný soudní přezkum. V průběhu pohovorů i odvolacích řízení před soudem jakož i v případě jiných úředních kroků má žadatel právo na tlumočníka. Na náklady státu jsou překládány také dokumenty předkládané žadatelem. Pro pohovory jsou zákonem stanoveny etické standardy včetně požadavku na předcházející vyškolení pracovníků. Příslušné lotyšské orgány musí brát ohled na pohlaví i gender žadatele i na případnou zranitelnost. Pro vydání rozhodnutí jsou stanoveny lhůty podle typu řízení. Žadatel může využít právní pomoc advokáta, a to i na náklady státu v případě, že nedisponuje dostatečnými finančními prostředky. Soudu rovněž není známo žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Lotyšské republice, či že by Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky vydal jakékoliv stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Lotyšské republiky. Soud zdůrazňuje, že Lotyšská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Lotyšská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.
17. Soud tedy ve shodě s žalovaným neshledal, že by v Lotyšské republice existovaly závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, k čemuž dodává, že žalobce nijak nespécifikoval ani neprokázal, jakému nebezpečí by měl v Lotyšské republice čelit, či v čem by měla spočívat hrozba újmy,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kterou žalobce namítal bez vazby na jakékoliv konkrétum. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal rovněž s vyjádřenými obavami žalobce z návratu do Lotyšska. Žalobce v rámci správního řízení tvrdil, že měl v Lotyšsku spolubydlícího z X, který o žalobci telefonicky poskytoval informace jeho sousedovi, ze kterého má žalobce strach. K tomu žalovaný uvedl, že azylové řízení v Lotyšsku je důvěrné, informace o žadatelích není možné poskytnout třetím osobám. Žalobce rovněž může být umístěn do azylového střediska, kde budou podmínky uzpůsobeny jeho potřebám. V podané žalobě však své obavy z transferu do Lotyšska žalobce nijak nespecifikoval. Proto soud obecně uvádí, že žádné nebezpečí hrozící žalobci v důsledku vycestování do Lotyšska neshledal. Pokud spolubydlící na žalobce donášel jeho sousedovi v X, nemůže tím být žalobce přímo ohrožen v Lotyšsku. Tato skutečnost by mohla být relevantní při meritorním posouzení žalobcovy žádosti lotyšskou stranou. Není však předmětem tohoto řízení.

18. Žalobní námitku spočívající v tom, že žalovaný neuvedl nic k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obav žalobce z vycestování do domovského státu, soud taktéž neshledal důvodnou. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti a případně též posouzení informací týkajících se země původu je pak hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani k tomu shromažďovat jakékoliv informace.
19. Pro úplnost soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24 má žalovaný povinnost „*zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit.*“ Žalovaný se možností aplikace čl. 17 Dublinského nařízení zabýval na straně 6 napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že žalobce nemá v ČR žádné rodinné vazby. Manželka a děti žalobce se nacházejí v X. Žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením a ani neuvedl žádné podstatné důvody, pro které by nemohl cestovat zpět do Lotyšska. Proto se žalovaný rozhodl neaplikovat čl. 17 Dublinského nařízení, přičemž soud považuje toto odůvodnění za dostačující. Lze souhlasit se žalovaným, že se o výjimečný případ hodný zvláštního zřetele nejedná.

VI.

Závěr a náklady řízení

20. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. ledna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.